

Arrest

nr. 273 661 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot terugleiding naar de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en met

beslissing tot het opleggen van het inreisverbod van vijftien jaar. Deze drie beslissingen worden aan de verzoeker, in één akte, ter kennis gebracht op 22 oktober 2019.

Op 19 mei 2022 neemt de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Deze twee beslissingen worden aan de verzoeker, in één akte, ter kennis gebracht op 20 mei 2022.

De beslissing tot terugleiding naar de grens is de thans bestreden beslissing. Zij werd getroffen met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij merkt op dat voorliggende vordering manifest laattijdig werd ingediend.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het wordt door verzoekende partij niet betwist dat zij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de termijn om huidige vordering in te leiden tot 5 dagen wordt teruggebracht.

De bestreden beslissing werd op 19.05.2022 genomen en op 20.05.2022 ter kennis gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 21.05.2022 over 5 dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. Voorliggend verzoekschrift werd evenwel pas op 01.06.2022 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 25.05.2022 was.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De voorliggende vordering is onontvankelijk ratione temporis.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker reeds op 21 oktober 2019 (kennisgeving op 20 oktober 2019) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. De verzoeker heeft hiertegen geen rechtsmiddel aangewend.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Dat de beroepstermijn *in casu* vijf dagen bedraagt aangezien het om een tweede verwijderingsmaatregel gaat, wordt ter terechtzitting door de advocaat van de verzoeker niet betwist.

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit gaat dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 23 mei 2022. De thans bestreden beslissing werd immers, blijkens het afgiftewijs dat zich in het administratief dossier bevindt, op 20 mei 2022 aan de verzoeker te kennis gebracht in de gevangenis te Merksplas. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker bevestigd dat de verzoeker op vrijdag 20 mei 2022 in de gevangenis te Merksplas kennis heeft genomen van de bestreden akte. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aanvang op 21 mei 2022 en de verzoeker beschikte tot en met woensdag 25 mei 2022 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 1 juni 2022 aan de Raad overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker geeft hierop te kennen dat hij zich beroept op overmacht en op een gebrek aan een effectief rechtsmiddel. Hij stelt dat de verzoeker op vrijdag 20 mei 2022 in de penitentiaire instelling te Merksplas kennis nam van de bestreden beslissing, dat verzoekers vorige advocaat toen het dossier heeft bekeken en heeft afgeraden om een beroep in te stellen omdat hij de slaagkansen te gering inschatte, dat de verzoeker vervolgens op 23 mei 2022 naar de gesloten instelling voor illegalen te Merksplas werd overgebracht, dat hij pas daarna de pro deo rechtsbijstand heeft kunnen aanvragen, dat hij pas op 25 mei 2022 zijn huidige advocaat heeft kunnen consulteren, dat donderdag 26 mei 2022 een feestdag betrof waarna een brugdag en een weekend volgde, en dat er zodoende pas op maandag 30 mei 2022 inzage kon worden gevraagd in het dossier. De advocaat van de verzoeker argumenteert dat hij bijgevolg niet in de mogelijkheid was om de vordering tijdig in te stellen en een effectief rechtsmiddel aan te wenden. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad van State (RvS 4 november 2021, nr. 252.042) en naar twee zaken bij het Hof van Justitie (C-651/19 en C-755/19) en hij stelt dat de thans voorliggende zaak, alhoewel het hier geen beslissing inzake de internationale bescherming betreft, voldoende gelijkenissen vertoont met de zaak waarin de Raad van State heeft geoordeeld dat het met het oog op de effectiviteit van het rechtsmiddel niet volstaat dat de advocaat drie dagen de tijd heeft om het beroep voor te bereiden en op te stellen.

De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

De verwijzing naar de zaken C-671/19 en C-755/19 van het Hof van Justitie kan niet overtuigen. In de eerstgenoemde zaak heeft het Hof van Justitie, in antwoord op een prejudiciële vraag vanwege de Raad van State, gesteld *“dat artikel 46 van richtlijn 2013/32, gelezen tegen de achtergrond van artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling van een lidstaat die voor het beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervaltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, ook wanneer de betrokken verzoeker in deze lidstaat geen woonplaats heeft gekozen en de kennisgeving geschiedt aan de zetel van de nationale autoriteit die bevoegd is voor de behandeling van deze verzoeken, op voorwaarde dat, ten eerste, deze verzoekers ervan op de hoogte worden gebracht dat zij, bij gebreke van woonplaatskeuze met het oog op de kennisgeving van de beslissing over hun verzoek, zullen worden geacht hiertoe woonplaats te hebben gekozen op de zetel van deze nationale autoriteit, ten tweede, de voorwaarden voor de toegang van deze verzoekers tot deze zetel de ontvangst van de hen betreffende beslissingen niet uiterst moeilijk maken, ten derde, wordt verzekerd dat aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn daadwerkelijk toegang hebben tot de procedurele waarborgen die het Unierecht hun toekent en, ten vierde, het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling aan deze vereisten voldoet.”* (HvJ 9 september 2020, JP t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-655/19, pt. 67).

In de beschikking van 11 februari 2021 (zaak C-755/19) heeft het Hof gesteld: *“que l'article 46 de la directive 2013/32, lu à la lumière de l'article 47 de la Charte, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à une réglementation nationale soumettant le recours contre une décision d'irrecevabilité d'une demande ultérieure de protection internationale à un délai de forclusion de cinq jours, incluant les jours fériés et chômés, lorsque le demandeur concerné est placé en rétention, à condition, d'une part, que le principe d'équivalence soit respecté et, d'autre part, que l'accès effectif des demandeurs placés en rétention aux garanties procédurales reconnues aux demandeurs de protection internationale par le droit de l'Union soit assuré dans un tel délai. Il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier si la réglementation nationale en cause au principal répond à de telles exigences.”*

Beide zaken betreffen de situatie van een verzoeker om internationale bescherming. In de eerste zaak werd een asielbeslissing aan een verzoeker om internationale bescherming ter kennis gebracht met een aangetekende zending gericht aan de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien deze verzoeker niet uitdrukkelijk woonplaats had gekozen in België en hij derhalve wordt geacht woonplaats te kiezen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (cf. artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet). Deze zaak is onvoldoende vergelijkbaar met de thans voorliggende zaak. Het staat *in casu* immers niet ter betwisting dat de bestreden beslissing aan de verzoeker zelf, tegen ontvangstbewijs, werd ter kennis gebracht en dit in de gevangenis te Merksplas.

De tweede zaak betrof een verzoeker om internationale bescherming die zich, op het ogenblik van de kennisname van een asielbeslissing, bevond in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet (gesloten centrum) en voor wie een beroepstermijn van 5 dagen gold aangezien het ging om een beslissing inzake een meervoudig verzoek om internationale bescherming. In de thans voorliggende zaak bevond de verzoeker zich echter in de gevangenis op het moment van de kennisname. Bij kennisname van de thans bestreden beslissing was de verzoeker derhalve niet administratief aangehouden met het oog op zijn verwijdering. In de penitentiaire instelling waar de verzoeker toen verbleef, was hij dus ook niet onderworpen aan de door de staat opgelegde maatregelen inzake de procedurele modaliteiten betreffende de toegang tot juridische bijstand en kosteloze rechtsbijstand, noch aan de in de gesloten centra geboden mogelijkheden voor vreemdelingen om hun raadsman te consulteren en om inzage te nemen in de dossiers (zie beschikking HvJ van 11 februari 2021, punt 44: *« Dans ces conditions, s'agissant, en l'occurrence, d'un délai imparti aux demandeurs de protection internationale placés en rétention, il incombe à la juridiction de renvoi de vérifier si, eu égard à la privation de la liberté de mouvement dont ces demandeurs font l'objet en raison de leur placement en rétention, et, compte tenu, notamment, des mesures adoptées par l'État membre concerné tant pour ce qui est des modalités procédurales relatives à l'accès desdits demandeurs à l'assistance juridique et à la représentation gratuites ainsi qu'à l'accès de leurs conseils juridiques à leurs dossiers que pour ce qui est de l'accès de ces conseils juridiques aux centres de rétention, un délai de forclusion de cinq jours, incluant les jours fériés et chômés, permet, dans la pratique, à tous ces demandeurs non seulement de se faire utilement conseiller, mais également de demander et d'obtenir, éventuellement, l'aide juridique, ainsi que d'introduire leurs recours*

après avoir accédé à leurs dossiers, ou, si, en revanche, un tel délai est excessivement court pour assurer, dans la pratique, à tous ces demandeurs une possibilité effective d'accéder à ces garanties procédurales. »)

De verzoeker toont niet aan dat hij in de gevangenis te Merksplas, waar hij verbleef van 20 mei tot 23 mei 2022, onderworpen werd aan maatregelen die hem verhinderden om een raadsman naar keuze (al dan niet via de kosteloze rechtsbijstand) te raadplegen of om inzage te krijgen in zijn dossier. Bovendien werd ter terechtzitting gesteld dat de verzoeker reeds in de gevangenis zijn toenmalige raadsman heeft gecontacteerd, en dat deze op zicht van het dossier had gesteld geen beroep te willen indienen gelet op de geringe slagingskansen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij, na de weigering van zijn toenmalige advocaat, in de gevangenis te Merksplas niet de nodige faciliteiten kreeg om een nieuwe raadsman te raadplegen. Dat de verzoeker op 23 mei 2022 (rond het middaguur) werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas (dat dichtbij de penitentiaire inrichting ligt) doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in de gevangenis te Merksplas op 14 april 2022 reeds werd gehoord door de migratiebegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en dit *“met het oog op de terugkeer naar (zijn) herkomstland”*. De verzoeker wist derhalve reeds sinds 14 april 2022 dat hem een verwijderingsbesluit boven het hoofd hing wanneer hij strafeinde zou bereiken op 26 mei 2022, waardoor hij in de weken nadien dus desgewenst een advocaat had kunnen raadplegen om alvast voorbereidingen te treffen met het oog op het instellen van een beroep tegen een eventuele verwijderingsmaatregel.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 4 november 2021, met nr. 252.042, is evenmin dienstig. In dit arrest wordt als volgt overwogen: *“En l'espèce, il ressort des constatations du premier juge qu'à la suite du refus du premier conseil du requérant d'introduire un recours, le requérant, qui était détenu, n'a pu rencontrer le conseil qui a formé le recours, que lors d'une permanence qui s'est tenue le 2 novembre 2018, alors que le délai de recours expirait le 5 novembre 2018. Le Conseil du contentieux des étrangers a également relevé dans l'arrêt attaqué que l'accès au dossier qui a été demandé par le conseil du requérant le 2 novembre 2018, ne lui a pas été accordé avant l'expiration du délai de recours.”*

De Raad van State verwijst aldus naar de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 213 476 van 4 december 2018. In dit arrest kan het volgende worden gelezen:

“7.3.1 Sous l'intitulé « Droit à un recours effectif et droits de la défense » (requête, pages 2 et 3), dans le cadre duquel elle se réfère à l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et à l'article 46, § 1er, a), i), et § 4, alinéa 1er, de la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil de l'Union européenne du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte), la partie requérante fait valoir ce qui suit :

« En l'espèce, il ressort de la notification qu'un délai de 10 jours est ouvert pour introduire le présent recours ; la décision ayant été notifiée le 26 octobre, le délai expirait le 5 novembre. La décision ayant été notifiée un vendredi et le 1er novembre étant férié, le requérant ne disposait que de 5 jours ouvrables pour envisager son recours. Son précédent conseil ayant décliné, le requérant n'a pu solliciter un 2nd avis qu'à la permanence d'aide juridique du 2 novembre. Le même jour, l'avocat de permanence a sollicité communication du dossier administratif au CGRA, ce que ce dernier n'a pas fait pour le 2 novembre. Ne disposant que d'un jour ouvrable pour préparer son recours et n'ayant pas reçu le dossier administratif du CGRA, le requérant s'est trouvé dans l'impossibilité d'introduire le recours dans le délai de 10 jours calendriers. Tel délai est manifestement déraisonnable et rend excessivement difficile l'exercice des droits de la défense et l'introduction d'un recours tel que prévu par l'article 39/2 de la loi sur les étrangers, d'autant plus que le demandeur se trouve placé en rétention administrative et qu'il peut d'autant moins être supposé que son avocat était très familier avec le dossier que l'actuel conseil du demandeur n'est pas celui qui l'avait assisté lors de l'entretien personnel. Or, la CEDH a déjà jugé qu'un délai d'appel de dix jours était insuffisant si l'intéressé n'était pas déjà représenté par un avocat en première instance (CEDH, 31 janvier 2012, Assunção Chaves c. Portugal, §80). Selon la CJUE, « S'agissant de procédures abrégées, un délai de recours de quinze jours ne semble pas, en principe, matériellement insuffisant pour préparer et former un recours effectif, et apparaît comme étant raisonnable et proportionné par rapport aux droits et aux intérêts en présence » (CJUE, 28 juillet 2011, C-69/10, Diouf, point 67). La Cour de Justice a toutefois précisé dans le même arrêt qu'un tel délai de 15 jours pouvait s'avérer insuffisant « compte tenu des circonstances » (point 68). Plus récemment, elle a jugé que « Le principe d'effectivité doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une règle de procédure nationale, telle que celle en cause au principal, qui soumet une demande tendant à l'obtention du statut conféré par la protection subsidiaire à un délai de forclusion de quinze jours

ouvrables à compter de la notification, par l'autorité compétente, de la possibilité, pour un demandeur d'asile débouté, de présenter une telle demande » (CJUE, 20 octobre 2016, C-429/15, Danqua, point 49).

De plus, les délais de recours prévus par l'article 39/57 de la loi sont établis en jours calendrier. Leur dépassement est sanctionné par l'irrecevabilité du recours, comme en l'espèce. Tandis que les délais ouverts au défendeur pour prendre sa décision sur base des articles 57/6 et 57/6/1 de la loi sont les jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés. Il en va de même des délais prescrits à Votre Conseil pour statuer sur le recours dont il est saisi. Leur dépassement n'est pas sanctionné et n'ouvre aucun droit au demandeur d'asile. Il n'y pas de justification admissible à une telle discrimination, d'autant moins qu'elle préjudicie l'effectivité du recours et l'exercice des droits de la défense.

Le présent recours est donc introduit dans le délai de 10/15 jours ouvrables. »

Dans un deuxième grief (requête, page 4), la partie requérante considère qu'« A ce stade, le conseil du requérant se trouve dans l'impossibilité de contester utilement la décision du CGRA à défaut de disposer du dossier administratif, notamment les rapports d'audition à l'OE et les rapports CEDOCA. »

In de zaak die heeft geleid tot het cassatiearrest nr. 252.042 van 4 november 2021, had de verzoeker zodoende reeds in zijn verzoekschrift op uitgebreide wijze gewag gemaakt van praktische en materiële hindernissen om tijdig een beroep in te stellen, waarbij hij zich had beroepen op overmacht en op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Er lagen ook concrete elementen voor die deze hindernissen konden onderbouwen. In het voorliggende verzoekschrift heeft de verzoeker omtrent de tijdigheid van het beroep echter enkel het volgende gesteld:

“Gelet op het feit dat verzoeker op 23 mei 2022 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing en art. 39/57 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, na de kennisname een beroepstermijn van 10 dagen voorziet, kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd.”

De verzoeker gaat er bij het instellen van de thans voorliggende vordering aldus zonder meer van uit dat hij de vordering tijdig heeft ingesteld, waarbij hij er (verkeerdelijk) vanuit gaat dat artikel 39/57 *in casu* een beroepstermijn van tien dagen voorziet en dat de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 23 mei 2022. Nochtans leert een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing dat aan de verzoeker op 22 oktober 2019, in de gevangenis te Brugge, reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. In de akte van kennisgeving wordt op duidelijke wijze aangegeven dat de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanaf een tweede verwijderingsmaatregel wordt herleid tot vijf dagen. Verzoekers advocaat diende er zich dan ook van bewust te zijn dat de vordering – op straffe van niet-ontvankelijkheid – moest worden ingesteld binnen de vijf dagen na de kennisname van de bestreden beslissing.

Gelet op het gebrek aan enige uiteenzetting die kan wijzen op overmacht of een gebrek aan een effectief rechtsmiddel, kan van de advocaat die ter terechtzitting verschijnt des te meer worden verwacht dat hij concrete bewijzen aanbrengt van de situatie van overmacht waarop hij zich beroept. Dit geldt eens te meer nu in het voorliggende geschil een beschikking (cf. artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet) werd verstuurd waarin uitdrukkelijk wordt gemeld dat de vordering manifest laattijdig overkomt en aangezien de verzoekende partij voorafgaand aan de terechtzitting tevens in kennis werd gesteld van de nota met opmerkingen waarin de bovenstaande exceptie van niet-ontvankelijkheid werd opgeworpen.

De Raad stelt evenwel vast dat de advocaat van de verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt om zijn beweringen te ondersteunen. Zo wordt niet aangetoond dat de eerste advocaat heeft geweigerd om een beroep in te stellen en wordt er evenmin enig bewijs bijgebracht waaruit kan blijken dat de verzoeker pas op 25 mei 2022 zijn huidige raadsman heeft kunnen consulteren en dat het dossier pas op 30 mei 2022 kon worden opgevraagd. Er wordt wel een verzoek tot aanstelling van een pro deo advocaat gevoegd aan het verzoekschrift, doch dit verzoek draagt geen datum noch handtekening. De Raad kan dan ook onmogelijk nagaan wanneer voor de verzoeker precies de aanstelling van een kosteloze advocaat werd aangevraagd en/of toegekend. Dergelijke gegevens bevinden zich ook niet in het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt evenmin dat verzoekers raadsman op 30 mei 2022 inzage zou hebben gevraagd in het dossier en er ligt evenmin enig gegeven voor waaruit blijkt dat de verzoeker pas op 25 mei 2022 zijn huidige advocaat heeft geconsulteerd.

Waar de advocaat van de verzoeker stelt dat donderdag 26 mei 2022 een feestdag betrof, merkt de Raad op dat deze feestdag in elk geval dateert van na het verstrijken van de beroepstermijn. Bovendien toont verzoekers advocaat niet aan waarom hij op deze feestdag en de daarop volgende brugdag (die geen feestdag is) en weekend, geen werkzaamheden zou hebben kunnen verricht en waarom hij dan tot maandag 30 mei 2022 zou hebben moeten wachten om het dossier op te vragen.

De Raad stelt dan ook vast dat op geen enkele wijze blijkt noch wordt aangetoond dat de verzoeker na kennisname van de bestreden beslissing op 20 mei 2022 (in de gevangenis te Merksplas) niet in de materiële mogelijkheid zou zijn geweest om de vordering tijdig, dit is uiterlijk op woensdag 25 mei 2022 om middernacht, en met kennis van zaken in te stellen. Loutere beweringen volstaan niet om een situatie van overmacht aan te tonen.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt en wordt erkend dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

De door de verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Daarnaast wijst de Raad er op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 20 mei 2022 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan dilligentie vanwege de verzoekende partij zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat de verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk.

3. De bovenstaande vaststellingen volstaan om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DE GROOTE